

Već je opće poznata stvar kako je naš Bjelovar, vodeći po broju kafića po glavi stanovnika, kao i među vodećima po broju nezaposlenih. Vodimo i po koncentraciji čistoga zraka, za to možemo zahvaliti nedostatku industrije. Jedna od stvari, po kojoj smo već desetljećima poznati je broj razvoda brakova, koji je konstantno u porastu.

Polako idemo prema tome da se razvodi, gotovo svaki drugi brak. Zašto smo već dugi niz godina, poznati po tome, možda će jednoga dana, pokazati neko istraživanje, a do tada možemo samo nagađati.

Trend, moda ili kroničan nedostatak vjernosti i ljubavi? Ili je samo nešto u zraku?

U gradu koji je toliko poznat, po broju razvoda brakova, možemo zaključiti da je broj samohranih roditelja strašno velik. Začudna je i poražavajuća činjenica, da se u takvom jednom gradu, toliko dugo vremena, nitko nije zapitao, treba li im pomoć i podrška?

Sve to vrijeme, nije se našao nitko, tko će organizirati, barem jednu kvalitetnu grupu, pomoći i podrške samohranim roditeljima. Najveći broj su žene, ali postoji i sve više muškaraca koji su se, spletom životnih okolnosti, našli u toj, nimalo lakoj ulozi.

I često puta se osjećaju sami, bez odgovarajuće podrške.

STIGMATIZACIJA PROVINCIJE

Nažalost, priznali to ili ne, živimo u provinciji, gdje još uvijek, biti razveden, znači i biti stigmatiziran, a biti dijete samohranog roditelja je često puta otežavajuća okolnost.

Samohrani roditelji, uz često puta težak život, ispunjen mnoštvom svakodnevnih obaveza, uz mukotrpno balansiranje između posla i djece, ili dugog i bezuspješnog traženja posla, gdje im je stavka »samohrani roditelj« u životopisu, poput greške koja ih prati, često puta se nađu i u začaranom krugu pravosuđa i birokratskog labirinta, zbog neplaćanja alimentacije. Kao da im nije i ovako dovoljno teško.

Takvi slučajevi na sudu, traju godinama. Često puta i pola nečijeg djetinjstva.

Apsurd našega društva. Onaj tko ne plaća alimentaciju godinama, provlačit će se kroz sustav, bez nekih posebnih sankcija. Zakoni su relativno dobri i sasvim jasni, ali praksa je nešto sasvim drugo. Sporo i inertno pravosuđe, gdje su djeca, samo još jedan broj u nečijem fasciklu, govore nam u kakvom društvu živimo.

A roditelj koji je ostao s djecom, naći će se u kafkijanskom krugu besmisla, neljudskosti, a često puta i očaja. Razumijem sve vas koji ste se našli u toj situaciji, i godinama obilazite sudove, Centar za socijalnu skrb, dok vas već jako bole noge.

I srce..

Znam jer sam to prošla.

POVEZIVANJE, A NE IZOLACIJA

U Bjelovaru postoji Obiteljski centar Bjelovarsko-bilogorske županije. Centar koji bi trebao voditi brigu o obitelji. I to ne samo o obitelji s mamom, tatom, djecom i psom, već i onima koje to nisu. Jednoroditeljska obitelj nije manje vrijedna, ne mora biti nimalo disfunkcionalna ili drugačija, može biti itekako pozitivna i kvalitetna.

Ali samohrani roditelji, često puta trebaju pomoć. Zašto Obiteljski centar, ne postane mjesto pomoći i podrške samohranim roditeljima, zašto ne organizira grupu pomoći i podrške ljudima, koji bi se tim putem, ne samo povezali nekom sličnom životnom pričom, već i konkretnom, životnom i praktičnom pomoći.

Tamo postoje pravnici, psiholozi i socijalni radnici. Ali trebaju nam ljudi sa voljom i željom. Ljudi koji razumiju i ne boje se pokrenuti stvari. Ljudi sa duhom.

Mnogim samohranim roditeljima, pomažu roditelji ili prijatelji, mnogi su sretni što ih imaju. Ali neki nemaju nikoga. I tako umjesto povezivanja, koje vodi pomoći i podršci, odlazimo u izolaciju. Kao i u svemu drugom.

Predlažem grupu pomoći i podrške u Obiteljskom centru. Grupu, gdje bi jedni drugima pomogli savjetom, utjehom i slušanjem, ali i praktičnom pomoći.

Možda netko nema nikoga, da mu pričuva malu djecu, a netko ima vremena i volje. Možda mama koja je izgubila posao, treba topli obrok za svoju djecu, baš danas, kada netko drugi ima dovoljno hrane da pomogne. Možda nekome treba šalica čaja, razgovor i zagrljaj, jer ponekad je i to neprocjenjivo. A netko treba pomoć u kući, jer je možda bolestan i nema nikoga da mu pomogne.

A za to nam treba prije svega organizacija i povezanost.

NISTE SAMI...

U gradu gdje broj samohranih roditelja dostiže kritičnu masu, potrebno je povezivanje i zajedništvo. Potrebna je organizirana pomoć i podrška. Potrebno je prije svega razumijevanje mjerodavnih. Obiteljski centar je idealno mjesto za to. Oslonimo se više jedni na druge, a ne na sustav koji ne vrijedi puno. Sustav vam neće pomoći, pomoći si možemo jedino sami. Svojim idejama, suosjećanjem, razumijevanjem i poštovanjem. Ne zavaravajte se, sustav nema niti jedno od toga.

Nismo otoci koji su izolirani jedni od drugih. Svi smo povezani u priči koja se zove život. Mada često puta to ne vidimo i zatvaramo oči, ili nam se mnogo puta čini da je čovjek čovjeku vuk, povezani smo svojim iskustvom, životnom pričom ili idejom. Nadam se da još ima ljudskosti i ljubavi. Da empatija i ljudska dobrota nisu kategorije koje izumiru svakim danom. Vjerujem u to, unatoč svemu što gledam oko sebe.

A vi, koji imate moć da mijenjate stvari na bolje, vi koji trebate raditi u interesu građana ovoga grada, razmislite, što možete učiniti da ovaj grad postane bolje mjesto za osobe, koje same, cijele dane i noći brinu o svojoj djeci. Za ljude kojima život zaista nije lak. Kojima treba podrška i pomoć.

Mislim da ne bi trebalo biti teško. Potrebna je samo šaka volje i zrna truda.

Potreban je dašak duha i entuzijazma.

A mnogima će možda vratiti osmijeh na lice i odlučnost u koraku.

Nekima će možda promijeniti njihov svijet.